

Burgers of boeren?

De raad van Nederweert nam dinsdag de nieuwe verordening Wet geurhinder en veehouderij aan.

Een verordening waarop tientallen reacties kwamen van boeren en burgers.

door Susan Jöris

Is Nederweert een plattelandsgemeente of een agrarische gemeente? Dat is de vraag dinsdagavond in de raad. CDA-fractievoorzitter en pluimveehouder Eric van der Putten noemt Nederweert een agrarische gemeente. Nee, zegt PvdA'er Huub Visser, Nederweert is een *plattelandsgemeente*. De discussie over beide termen wijst op een belangrijk dilemma waar de gemeente Nederweert al jaren mee kampt. Is het buitengebied vooral van de boer, of van de burger? Wie moeten bescherming genieten: boeren of bewoners? Lange tijd is in de optiek van burgers die bescherming naar de boeren uitgegaan. Groot, groter, grootst, konden ze groeien. De

groei gaat gepaard met steeds meer stank- en fijnstofoverlast. Het gaat ten koste van het woon- en leefmilieu. Tot bij de gemeente is doorgedrongen dat er wat moet gebeuren om het buitengebied ook voor de burger leefbaar te houden. En zie hier de verordening Wet geurhinder en veehouderij, die er na jarenlange discussie ligt, waarin de hoeveelheden stank die boeren mogen veroorzaken aan banden worden gelegd. Op de verordening en het voorgaande concept kwamen zestig reacties binnen van boeren en burgers. De reacties schetsen de moeilijke situatie in het buitengebied. Mensen die daar soms al meer dan 25 jaar wonen, zeggen jarenlang stank op de koop toe te hebben genomen omdat het er nu eenmaal bijhoort. Maar de stank is erger geworden, zeg-

gen ze. Het ruikt ook anders dan vroeger. 'De woonfunctie van het buitengebied is ondergeschikt gemaakt aan vee- en vleesbedrijven. Woningen zijn onverkoopt, de bewoners zijn gegijzeld', aldus de zienswijze van Stichting Leefbaar Buitengebied

Woningen zijn onverkoopt, de bewoners zijn gegijzeld.

Stichting Leefbaar Buitengebied Nederweert

Nederweert, die honderden mensen vertegenwoordigt. Een bewoner zegt in zijn reactie te kampen met gezondheidsklachten die hij niet heeft als hij een paar dagen van huis is.

Klagen bij de gemeente vinden de bewoners moeilijk. Er wordt gesproken over een „emotionele drempel”. Boeren en burgers wonen samen in het buitengebied, soms zijn ze zelfs familie van elkaar. Men wil een goede relatie houden met de burens. Geen herrie in de straat. Maar als ze klagen, voelen veel burgers zich niet serieus genomen door de gemeente. Die gaat kil en juridisch te werk, vinden ze. Als de gemeente constateert dat een boer zich aan zijn vergunning houdt, is de kous af. Ook als een boer zich aan alle voorschriften houdt, kan er sprake zijn van

overlast, vinden omwonenden.

Ze voelen zich in de steek gelaten door de gemeente, die het aan de ondernemer overlaat om overlast te beperken. Een bewoner „verzoekt de gemeente om verantwoordelijkheid te nemen en 'echte' maatregelen te nemen”.

Ook agrariërs laten zich niet onberoerd. 47 reacties kwamen van boeren die zich beperkt zien in hun mogelijkheden. De meesten reageren zakelijk. Wijzen op onderzoeksmethoden en alternatieven. Maar een enkeling laat zien dat het bij sommige boeren ook hoog zit. „Als burgers maximale bescherming willen, kunnen ze beter in de kern gaan wonen. Door de lagere norm vormen de burgerwoningen een groter probleem voor de ontwikkeling van agrarische bedrijven.”

foto Jeroen Kuit